

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-59981-4-3

COPYRIGHT© Innamorata

Vidar möjil rana

INNA MOORE

Prvo poglavlje

„Koji vrug bih ja trebao raditi *s time?*”

Glas koji je dopirao do Gracie bio je mukao i iznimno dubok. Nije ga se bojala. Navikla je u svojem mladom životu već na brojne strahote, tako da i ovo što joj se sad događalo, nije bilo tragično.

Štoviše, možda se nakratko spasila one užasne gostionice, nasilja, kriminala i scena kojih je većina djevojaka njezinih godina bila pošteđena. Taj rasadnik grijeha ipak joj je do prije sat vremena bio jedini krov nad glavom. Preživjela je tamo u svojoj vrećastoj, neuglednoj, dugoj haljini, kose smeđe, čupave koja je skrivala njezino lice, dok bi ga usmjeravala prema podu i tako se očuvala od napasnika.

Sve do večeras.

Večeras njezin pokušaj nevidljivosti nije uspio. Muškarcu koji ju je doveo na ovo imanje bila je iznimno zanimljiva, iako nije shvaćala zašto.

„Neka bude u tvojoj kući dok se ne vratim s puta. Karola želi u Španjolsku.”

Začula je tada poznat glas. Pripadao je muškarcu koji ju je desetak minuta ranije doveo kočijom na ovo imanje.

„Činiš glupost, Edwarde. Oženjen si. Žena ti je trudna.”

„Pa ti bi barem trebao shvatiti zašto želim tu malu imati pri ruci kad trudnoća uznapreduje.”

Tišina koja je nastupila dala je Gracie do znanja je obojica muškaraca promatraju, štoviše, mogla je osjetiti na sebi poglede koji su je secirali. Stajala je pored vrata

salona, mirno i pokorno, pokušavajući izgledati, kao i uvijek, nevidljivo. Začuli su se koraci, no Gracie nije podizala pogled. U njezin vidokrug ušle su velike crne čizme, no jednako tako su nestale. Onaj hrapav glas opet se oglasio.

„Zašto ona? Ako želiš ljubavnicu, mislim da si mogao daleko bolje proći.”

Tome se i Gracie čudila. Bila je neugledna i sretna zbog toga što su je svi naprosto ignorirali.

„Njezin ju je očuh prodao meni. Posudio sam mu novce za gostionicu, a on se očito želio riješiti tereta. Mislim da stari škrtac nije bio spreman dati joj miraz za udaju. Ovako je dobio novac, a riješio se gladnih usta. Molim te, brate, samo neka bude kod tebe, neka ti čisti, daj joj neki posao. Na ovolikom imanju uvijek treba još sluga.”

„Na koliko dugo?” Zavibrirao je onaj duboki glas.

„Računaj na nekoliko mjeseci dok se ne vratimo iz Španjolske.”

„Dugovat ćeš mi, Edwarde.”

„Dopiši na listu mojih dugovanja. Znam da jedva čekaš još jednom spasiti mlađeg brata, zar ne? Voliš tu ulogu. I pogledaj je, mirna je i pokorna. Neće ti praviti probleme. Bilo bi dobro i da se malo ugoji. Opere. Nešto je u njoj što intrigira.”

„Nekakve buhe, rekao bih.”

Gracie se nasmijala. Bila je uvijek čista ispod te bezlične odjeće, ali voljela je upravo ovo, zavarati svojim izgledom kao što je napravila i gospodaru ovog velebnog zdanja.

Promotrla je vilu tek na trenutak u polumraku kad su izišli iz kočije. I ono malo što je vidjela bilo je nešto prekrasno. Nije imala što ponijeti sa sobom kad joj je očuh rekao da mora ići s gospodinom u sivom odijelu. Bila je uvjerena da joj ne može biti gore nego jest u gostionici.

Radila je tamo što se od nje tražilo, tako će i ovdje. Samo je jednu stvar uzela, svoju svesku u koju je upisivala svoje želje. Sakrila ju je u unutarnji džep.

„U redu. Reći ću Gloriji da joj dadne sobičak. Ne želim brigu oko nje. Bude li pravila probleme mojoj posluži, završit će na cesti, Edwarde.”

„Ne brini se, jamčim ti da ćeš na kraju biti oduševljen njome, nećeš mi je htjeti ni vratiti. Hvala, Patrick.”

Patrick, ponovila je u sebi *Gracie*.

To je njezin novi gospodar dok je ne preuzme gospodar Edward. Nije se osjećala u opasnosti, znala je da će preživjeti sve kao i dosad.

Ne ističi se i budi tiha. Takve nisu nikome zanimljive. Ni gospodar Edward nije toliko zainteresiran za nju, dobio ju je više kao neželjenu prtljagu, tješila se. Jer da je htio nešto grešno od nje, mogao je pokušati još u kočiji dok se s njom vozio prema bratovu imanju.

Patrick Remington nije se zagledao u lice mlade djevojke, bila mu je jednako nezanimljiva kao muha na zidu. Kimnuo je bratu i dao mu nalog.

„Odvedi je Gloriji. Meni dolazi daleko bolje društvo, Edwarde.”

Čula je laganu zaigranost u glasu gospodara Patricka i nanovo se nasmijala. Gospodar je bio malo mrzovoljan i otresit, čak i uvredljiv, ali cijenila je što ju je ostavio u svojoj kući.

Dobit će sobičak! Dosad je spavala na podu podno očuhova ležaja.

Moći će jesti nešto bolje od otpadaka i ostataka krumpira koje gosti krčme nisu mogli utrpiti više u svoje trbuhe. Moći će se kupati kad poželi, neće morati svaki dan prati plahte umrljane izlučevinama na kojima se u istoj noći valjalo barem pet parova.

Pošla je jednako ponizno za gospodarom Edwardom do domaćice. Predstavila joj se i potom krenula prema sobičku koji je bio u drugom dijelu vile. Srce joj je kao nikad tuklo ubojito brzo, ali veselila se svojem novom životnom prostoru.

I bila je u pravu.

Malen kao kućica za psa, i dalje savršen s ležajem, jednom stolicom, ormarom i malom kadom, Gracie je bio kao raj.

Njezin, samo njezin.

Gracie je na imanju uživala.

Domaćica ju je predala na skrb kuharici, kuharica batleru, a batler lakaju, da bi Gracie na kraju sve okrenula u svoju korist rekavši da je ona na brizi domaćice. Time su svi oprali ruke misleći da je tuđi teret. Tako je dobila priliku da se šunja imanjem, istražuje, uživa u dokoličarenju. Ponašala se kao posluga, ustajala rano, na vrijeme bila u svojoj sobi kako bi uzela svoj obrok od sluškinje Dolly.

Jedino je ta stara sluškinja obratila pozornost na neugledno djevojče. Sjela bi kraj nje i pitala je kako je. Samo to. Nikad nitko Gracie nije pitao kako je. Nitko nije skrbio o njezinim potrebama, emocijama, kamoli željama.

Na imanju gospodara Remingtona posluga nije zabadala nos u ono što ih se nije ticalo. Bavili su se samo svojim poslom i pravili se slijepi. Pored darežljivog gospodara nisu se bunili zbog neznanja. Plaće su im svima bile zaslužene i izdašne, svi članovi posluge bili su pomno izabrani i upoznati unaprijed s onime što se od njih očekivalo, a to je bila diskrecija.

Gracie su se u tjedan dana svidjeli svi, pa... gotovo svi. Jedino je konjušar, koji je došao kad i ona na imanje, bio prilično odbojan.

On je zamijetio Gracie, onako kako nitko drugi nije. Smetao bi joj njegov pogled kad bi naišla na njega slučajno u šetnji imanjem. Zlurado je piljio u nju i izazivao joj nelagodu u kostima, a u mišićima želju za bijegom.

Navečer bi Gracie uz mizernu svjetlost još mizernije male svijeće uzimala svoju svesku i pisala. Nije znala savršeno pisati, ali se trudila barem poboljšati znanje koje joj je pokojna majka usadila prije nego što je umrla, kad je Gracie bilo tek osam godina. Danas, jedanaest godina kasnije, nedostajala joj je jednako kao i prvog dana kad ju je našla mrtvu u kadi.

Njezina sveska bila je ispunjena snovima. Gracie je sebi dopuštala sanjariti. Sanjala je snove o snovima. O ljubavi, o blagostanju, o imanju. U njezinoj sveski našao se i pokoji redak o gospodaru Patricku.

Nije ga vidjela niti jednom u ovih tjedan dana. Nije znala koliko je ugledan ni važan, što radi po cijele dane, ali često je pogledom tražila baš njegovu pojavu.

A onda se sjetila! Pa ona uopće nije znala kako on izgleda.

„Povucite se svi u postelje, gospodar ima posjet. Sve je spremno u zimskom vrtu?“

Sjetila se što je gospođa Gloria rekla svima i obratila se Dolly s pitanjem u vezi s vrtom.

Vrt? Tamo je gospodar?

Gracie se pitala ima li dovoljno hrabrosti i umijeća iskrasti se iz svoje sobe u to gluho doba, prišuljati se vrtu i kroz velike staklene stijene promotriti gospodara.

Imala je, dakako da jest. Promatrala je tako mnoge, živjela kao mali špijun njihove živote. Svi ti ljudi oko nje

bili su toliko zaokupljeni sobom da nju nisu ni slutili u svojoj blizini. Ni onaj trgovac koji je očuhu previše naplatio rum, ni ona šankERICA što mu je krala novac od prodaje, ni ona udana dama što je na kat sa sobom povelala onog mladića, koji je, uzgred, bio kočijaš njezina muža.

Bila su to vremena razvrata, lažnog morala, ženine pokornosti i pripadnosti muškarcu.

Stoga je odvažna djevojka ugasila svijeću, navukla istrošenu haljinu na sebe te izašla u mračni hodnik. Kretala se po tami kao da je dan, vođena izoštranim osjetilima i hrabrošću.

Prešla je i kroz pustu dvoranu i izašla u dvorište obasjano lipanjskom mjesečinom. Zastala je samo na trenutak diviti se ljepoti noći. Bosonoga, nastavila je hodati do zimskog vrta kad je ugledala svjetlost.

Bile su to uljne lampe, samo dvije postavljene iza ogromnih stakala, ali dale su Gracie priliku da dobro razazna sve.

Unutra, na duguljastom otomanu, prekrivenom tamnim baršunom, ležala je žena. Njezino tijelo bilo je nago, plava kosa raspuštena, a noge raširene.

Na njoj ležao je muškarac. Bio je jednako nag, mjesečina je pojačavala obrise njegova tijela ispod staklene kupole zimskog vrta. Nije ležao na ženi, već se dizao i spuštao na nju u oštrim pokretima, tako da je Gracie mogla jasno čuti svaki ženin jecaj.

Gracie je prišla još bliže, lice gotovo priljubila uz staklo, opčinjena rajskim prizorom.

Htjela je vidjeti više.

Muškarčevo tijelo ljeskalo se pod svjetlošću i Gracie je shvatila da su to kapljice znoja. Gotovo da je mogla vidjeti kako klize s njega, kad se podigao sa žene i okrenuo je tako da je bila na koljenima i dlanovima.

On... bio je nešto najveličanstvenije što je Gracie u svojem životu vidjela. Njegovo tijelo bilo je tako prekrasno, tako bogovsko. Njegovi mišići bili su spleteni i napregnuti, a pokreti tako ritmični.

Gracie je po prvi put u životu osjetila toplinu u venama, slabost koja ju je podsjećala na bolest. Vidjela je mnogo puta ovaj čin između muškarca i žene na prljavim plahtama, na klimavim ležajevima, u neuglednim sobama, ali nikad to nije vidjela u bajkovitom vrtu između prelijepe žene vretenasta tijela i muškarca koji je u sebi nosio nadljudsku privlačnost.

Je li to bila muževnost? Erotičnost?

Gracie je možda vidjela i načula štošta, ali prvi put osjetila je nešto osim gnušanja. Osjetila je zavist. Lagani stid. Vrućinu i pulsiranje u trbuhu.

No sve to nije ju natjeralo da se makne od prizora i pobjegne. Nastavila je gledati tog muškarca, njegovu surovost i strast što su popunjavali svaku poru njegova bića.

Uzimao je tu ženu kao da mu pripada, kao da je gospodar njezina oslobođenja, a u isto vrijeme, koristio ju je za vlastito zadovoljstvo.

Gracie se na tren postidjela kad je začula njegov glas, kad je raspoznala da mu slijedi ekstaza, te je svrnula pogled ustranu. Upozorena nekim šumom u daljini, pokrenula se i odšuljala u svoju sobu.

Nije mogla odmah zaspati jer joj se pred očima iznova vrtjela samo jedna slika, popraćena njegovim glasom.

Glas je poznavala.

Sad je poznavala i lice.

Bio je to gospodar Patrick.